

Sestra pre všetkých / Blandina Segaleová uvádzala na západnej hranici lásku do praxe

„Čia ste sestra?“ spýtal sa muž.

Sestra Blandina Segaleová bola rada, že mala príležitosť predstaviť sa. Kovboj, ktorý sedel vedľa nej v dostavníku, jej naháňal strach. Obavy sa však rozplynuli, keď si uvedomila, že sa nikdy predtým nestretol s rehoľníčkou.

„Som sestra všetkých,“ odpovedala. „Dávam svoj život, aby som robila dobro druhým ľuďom.“

Bolo to v roku 1872. Tí dvaja cestovali zo Steubenville v Ohiu do ďalekého Trinidadu v Colorade na západnej hranici. Blandina mala 22 rokov. Mala byť učiteľkou a kovboj hľadal šťastie.

Blandina bola sestrou všetkých po celý svoj život a najmä počas 21 rokov na Západe. Podporovala dobročinnosť a spravodlivosť. Pomáhala budovať školy a nemocnice. Evanjelizovala zločincov, pomáhala väzňom a spriatelila sa s Angličanmi, domorodými Američanmi i Mexičanmi. Hoci nepísaný zákon Západu znel: „Zabi, lebo inak ťa zabijú,“ zákon sestry Blandiny by sa dal vyjadriť takto: „Miluj, aby Boh mohol byť milovaný.“

Foto: sistersofcharityfederation.org

Vela práce

Nebola to Blandinina prvá dlhá cesta. Rodina sa v roku 1854 presťahovala z talianskeho Cicagna do Cincinnati. Mala len štyri roky. Mariu Rosu Segaleovú inšpiroval misionársky duch rôznych rehoľníčok, ktoré ju učili, a ako šestnásťročná vstúpila do rádu Sestier lásky. Pri skladaní večných sľubov prijala meno Blandina po mučeníčke z druhého storočia. Potom vyučovala v Steubenville a po šiestich rokoch ju „poslali na misie“ do Colorada.

Blandina sa pridala k ďalším trom sestrám. Vyučovala domorodcov. Ale neuspokojila sa len s vyučovaním. „Vidím, že treba vykonať veľa práce, a je tu len málo ľudí,“ napísala Blandina svojej rodine. „Vytvorila som si plán: Urob všetko, čo môžeš, a nikdy nič nevynechaj pre ťažkosti alebo nechúť.“ Keď videla, že budova školy je v žalostnom stave, rozhodla sa ju opraviť, hoci o stavebníctve nič nevedela. Mala len sochor. Vyliezla na strechu a začala búrať. Onedlho sa do práce zapojili aj okoloidúci a rodiny študentov. Zbierali drevo a vyrábali tehly, aby školu opravili.

Odvaha na hranici

Trinidad bol centrom „divokého západu“. Počas prvých rokov sa stretla s bojovnými Indiánmi z kmeňa Ute, rozhnevanými lynčujúcimi davmi a ozbrojenými banditmi. Chýbali úrady, ktoré by udržiavali pokoj. Blandina čerpala z evanjeliových zásad, aby sa postavila proti násiliu. Verila, že zmierenie, láskavosť a milosrdenstvo nie sú len pojmy, ktoré sa hlásajú z kazateľnice, ale sú to aj nevyhnutné čnosti - najmä pre život na hranici. Z najlepších študentov vytvorila „hliadky“, ktoré jej hlásili, ak niekto mal nejaké ťažkosti. Nikto nebol vylúčený z ich ochrany. Keď jedna žena z obávaného indiánskeho kmeňa Ute požiadala o pomoc pri starostlivosti o chorého chlapca, Blandina poslala svojich mladých zástupcov, aby dieťa priviedli k nej.

Členovia hliadky Blandine povedali, že bandita - kamarát neslávneho zločinca Billyho Kida - leží chorý a opustený v chatrči za mestom. Blandina a študenti mu začali nosiť jedlo a lieky. Pri jednej návšteve sa ukázal aj Billy Kid. Aby prejavil Blandine vďačnosť za jej starostlivosť, chcel jej urobiť láskavosť - čokoľvek, čo bolo je v jeho moci. Blandina využila možnosť a požiadala ho, aby upustil od svojho zámeru zabiť troch miestnych lekárov. Na jej prekvapenie s tým súhlasil. Ale len preto, lebo dal Blandine slovo.

Keď s údivom uvažovala o tejto príhode, do denníka si zapísala: „Život je tajomstvo. A čo ľudské srdce? Zmes dobra i zloby. Odhalil niekto, ako to v ňom funguje?“ Blandina bola ženou činu a nezaoberala sa teóriami. Zistila totiž, že najviac ovplyvní ľudí tak, že vstúpi do ich sveta. Keď zakúsia Božiu lásku prostredníctvom veľkodušnej starostlivosti kresťanov, bude ich to príťahovať k Bohu.

Evanjelizovať vraha

Blandina nikdy náboženstvo nevnucovala. Svojou dôverou v Boha a skutkami nesebeckej služby vyvolávala zvedavosť ľudí. A keď prišiel vhodný čas na evanjelizáciu, bola pripravená.

Blandina sa v prípade Billyho kamaráta, chorého zločinca, stále znova a znova k nemu vracala a pomáhala mu bez toho, aby spomenula Ježiša. Jedného dňa jej ten muž povedal, že keby k nemu prišla a hovorila o pokání, morálke alebo niečom, čo sa týka náboženstva, poslal by ju preč. Keďže sa však o neho s takou láskou starala a nevedela, či je „Žid, Indián alebo diabol“, nabral odvahu a spýtal sa: „Myslíte si, že mi Boh môže odpustiť toľko

hriechov?“

Blandina použila slová z Písma: „Keby boli vaše hriechy ako šarlát alebo by ich bolo tolko ako zrn piesku na brehu mora, obráťte sa ku mne, hovorí Pán, a ja odpustím.“

Muž povedal, že nad tým ešte popremýšľa. Prichádzala zima a jeho stav sa zhoršoval. Blandina a ďalšie sestry lásky ho navštevovali. Na smrteľnej posteli urobil úkon kajúcnosti. Prítomní Blandine povedali, že zaspal odriekajúc modlitby, ktoré ho naučila. Sestra Blandina si do denníka zapísala: „Je v Božích spravodlivých, ale milosrdných rukách.“

Viesť s láskou

Blandina o dva týždne neskôr, v decembri 1876, dostala znepokojujúcu správu: preložili ju do Santa Fe v Novom Mexiku - na konci železnice, a teda na najvzdialenejšom okraji hranice. Bola to ďalšia úloha, ktorá jej naháňala strach, ale Blandina bola odhodlaná ísť tam, kde bola potrebná. Spomenula si na prednášku z duchovných cvičení o ceste svätého Jozefa do Egypta. Ak Jozef mohol ísť do neznáma, môže aj ona!

Našťastie, Santa Fe jej pripomínalo Taliansko so starými kostolmi a úzkymi uličkami. Napísala, že atmosféra je naplnená étosom františkánov, ktorí tu boli pred ňou.

Hoci Blandina mala mesto rada, misionárska práca nebola taká jednoduchá ako v Colorade. Namiesto toho, aby robila dobro tam, kde to bolo potrebné, musela riešiť byrokraciu a papierovačky. Západné teritória sa rozvíjali. Noví úradníci boli ochotní financovať jej dobročinné diela. Dostala verejné prostriedky na pochovávanie mŕtvych, starostlivosť o chorých a na programy pre núdznych v prvej nemocnici v Novom Mexiku, v Nemocnici svätého Vincenta.

Foto: en.wikipedia

Vďaka Blandininmu úsiliu kapacita nemocnice čoskoro nestačila. Zranení robotníci na železnici a zlatokopovia ležali na dlážke. Blandina chcela dilemu vyriešiť a vzdala sa svojho matraca. Postupne ju nasledovali aj všetky sestry lásky, hoci Blandina nebola ich predstavenou. Bola prirodzeným vodcom. Videli v nej príklad rádového motta: „Ženie nás Kristova láska.“

Nájdí si svoj koniec sveta

Blandina zo Santa Fe odišla a zakladala verejné i katolícke školy v Albuquerque v Novom Mexiku. Posledné roky prežila opäť v Cincinnati a pomáhala talianskym prisťahovalcom. Zomrela v roku 1941 vo veku 91 rokov. Keď ležala na smrteľnej posteli, jedna zo sestier sa spýtala: „Čo môžem pre teba urobiť?“ Pohotovo odpovedala: „Nie, dieťa, nie pre mňa, ale pre Boha.“ Sestra Blandina zomrela tak, ako žila - sústredila sa na potreby ľudí okolo seba, nie na svoje.

Blandinino misionárske dedičstvo jej zaslúžilo titul Božia služobnica. Môže sa stať prvou svätou Nového Mexika. Jej životný príbeh je inšpiráciou pre prisťahovalcov, zdravotníckych pracovníkov, vychovávateľov a všetkých obhajcov chudobných. Sestra Blandina má však posolstvo aj pre nás všetkých: Každý kresťan má svoju hranicu, svoj kútik sveta, ktorý potrebuje dobročinnosť, povzbudenie a Kristov altruizmus. Aj my sa ako Blandina môžeme modliť o odvahu vstúpiť do týchto misijných oblastí a osloviť cudzích ľudí a cudzie miesta Ježišovou láskou.

Sestra pre všetkých / Blandina Segaleová uvádzala na západnej
hranici lásku do praxe

Kathryn Elliotová

S dovoľením redakcie prevzaté z časopisu Slovo medzi nami, 5/2017

The post [Sestra pre všetkých / Blandina Segaleová uvádzala na západnej hranici lásku do praxe](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)